

عنوان مقاله:

رابطه بین خودراهبری در یادگیری با نگرش به درس ریاضیات در بین دانش آموزان دوره اول متوسطه شهری

محل انتشار:

همایش سلامت اخلاقی و رفتاری کودک و نوجوان در خانواده ، مدرسه و جامعه (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

نادر سلیمانی - دانشیار و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گرمسار

مریم صابری تبار - کارشناسی ارشد دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر، بررسی رابطه خودراهبری در یادگیری با نگرش به درس ریاضیات بوده است. جامعه آماری کلیه دانش آموزان پایه اول متوسطه شهری به تعداد 1672 نفر بوده که با استفاده از روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای و مطابق با فرمول کلاین، 543 نفر به عنوان تعداد نمونه انتخاب شدند. روش پژوهش از نظر هدف کاربردی و از نظر روش، توصیفی- همبستگی و ابزار پژوهش شامل پرسشنامه خودراهبری در یادگیری فیشر و همکاران 1002 و پرسشنامه سنجش نگرش به ریاضی ایکن 1000، بود که میزان پایایی آنها به ترتیب 0/83، 0/79 می باشد برای تجزیه و تحلیل داده ها از آمار توصیفی شامل جداول و نمودار آماری و آمار استنباطی شامل آزمون همبستگی پیرسون و رگرسیون خطی سلسله مراتبی استفاده شده است. نتایج نشان دادند که پیش بینی می شود بین خودراهبری در یادگیری با نگرش به ریاضی در دانش آموزان رابطه مثبت وجود دارد $P < 0.01$ پیش بینی می شود بین مولفه های خودراهبری در یادگیری که شامل (خود مدیریت، میل به یادگیری و خود کنترلی می باشد، با نگرش به ریاضی رابطه مثبت وجود دارد $P < 0.01$

کلمات کلیدی:

خودراهبری در یادگیری، نگرش نسبت به ریاضی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/390031>

